

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 50/2026-58

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BL PLUS, s.r.o.**, Prenčov 177, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/99/2024 z 25. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

- Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/99/2024 z 25. júna 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/99/2024 z 25. júna 2025 **zrušuje a vec vracia** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
- Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **1456,37 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. septembra 2025, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 50/2026-27 z 29. januára 2026 prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu, domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť

na ďalšie konanie. Súčasne žiada aj priznanie primeraného finančného zadost'učinenia a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, príloh k nej priložených a obsahu vyžiadanej spisovej dokumentácie vedenej pred Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 12Csp/133/2016 vyplýva, že právny predchodca sťažovateľky () sa žalobou podanou na súde prvej inštancie 10. augusta 2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného () k zaplateniu 4 012,61 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Svoj nárok dôvodil tým, že k platnému uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere v januári 2006 (ďalej len „zmluva“) nedošlo z dôvodu porušenia kontraktačného procesu podľa § 44 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Argumentoval aj nesprávnym posúdením bezúročnosti a bezpoplatkovosti z dôvodu nesprávneho určenia ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“).

2.1. Uznesením č. k. 5Co/86/2019-233 z 10. februára 2020 Krajský súd v Nitre postupom podľa § 80 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pripustil, aby z konania na strane žalobcu vystúpil pôvodný žalobca a na jeho miesto do konania vstúpila sťažovateľka.

3. Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. 12Csp/133/2016-166 z 20. decembra 2018 žalobu (v rozsahu ktorom nebola vzatá späť) zamietol, ktorý bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 5Co/86/2019-248 zo 17. júna 2020. Súdny zhodne konštatovali platné dojednanie zmluvy a nevzhliadli žiaden zákonný dôvod na jej vyhodnotenie ako zmluvy bezúročnej a bezpoplatkovej. V tejto nadväznosti na to uzavreli, že na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na strane sťažovateľky.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktoré odôvodnila s poukazom na § 420 písm. f) CSP. Namietala, že odvolací súd nevykonal komplexnú kontrolu zmluvných podmienok. Najmä poukazovala na to, že k prijatiu návrhu došlo s výhradami a obmedzeniami, keďže žalovaný neprijal návrh na uzavretie zmluvy v rozsahu hodnoty RPMN. Okrem toho namietala aj omyl spočívajúci v nesprávnom uvedení hodnoty RPMN. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Dovolací súd v kontexte dovolacích námietok vyhodnotil odôvodnenie súdov nižšej inštancie ako také, ktoré spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí podľa § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP. Nezistil v ich postupe pochybenia či vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, ktoré by porušili právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v priebehu súdneho konania namietala okrem nedodržania mechanizmu kontraktácie v súlade s § 44 OZ aj nedostatočné skúmanie otázky potreby správneho uvádzania hodnoty RPMN v úverovej zmluve zo strany konajúcich súdov. Ďalej tvrdí, že v podanom dovolaní jasne vymedzila konkrétne porušenia procesných povinností odvolacieho súdu, pre ktoré nie je možné považovať jeho rozhodnutia za zákonné. Konkrétne argumentovala tým, že údaj o hodnote RPMN uvádzaný v návrhu na uzavretie zmluvy nekorešponduje so skutočnou RPMN vyplývajúcou z úverových parametrov známych po prijatí návrhu na uzavretie zmluvy zo strany dodávateľa. Zastáva názor, že dodávateľ svojím konaním porušil zákon, keď klamal spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy, ak v návrhu na jej uzavretie uviedol hodnotu RPMN, ktorá sa po prijatí tohto návrhu

ukázala ako nepravdivá. Týmto konaním došlo nielenže k porušeniu zákona č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, ale aj uvedením sťažovateľky do omylu v nejasnej predstave o miere RPMN. Tento v dovolaní výslovne namietaný argument dovolací súd ignoroval.

6. Týmto spôsobom malo podľa názoru sťažovateľky dôjsť k procesnému extrému, ak dovolací súd odmietol poskytnúť sťažovateľke súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy. Podľa názoru sťažovateľky napadnuté rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle. Odôvodnenie tohto rozhodnutia nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP, na základe čoho je potrebné predmetné rozhodnutie považovať za nepreskúmateľné a nezákonné.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby, replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

7. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení navrhuje, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti ako nedôvodnej nevyhovel z týchto dôvodov:

- a) v dostatočnej miere a účinne sa zaoberal významnými námietkami a argumentmi sťažovateľky a nezistil porušenie práva jej na spravodlivý proces v podobe vady zmätočnosti;
- b) dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je paušálne tvrdenie sťažovateľky o nedostatočne zistenom skutkovom stave alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu;
- c) v hodnotení skutkových zistení neabsentovala žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť; prvoinštančný súd spolu s odvolacím súdom vychádzali z dostupných informácií o spotrebiteľskom úvere a prepočítali RPMN za súčasných podmienok vo výške 70,61 %, a vzhľadom na to nepovažovali RPMN vo výške 26,10 % za rozpornú so zákonom a dobrými mravmi;
- d) odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá podľa § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

8. Zúčastnená osoba, ktorou je žalovaná obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], využila svoje právo vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti, ktorú považuje za nedôvodnú. Argumentuje okrem iného aj tým, že § 451 ods. 3 CSP umožňuje stručné odôvodnenie rozhodnutia. Dovolací súd postupoval pri posudzovaní prípustnosti dovolania v rozsahu uplatneného dovolacieho dôvodu. Samostatne sa vysporiadal s tvrdením sťažovateľky o nedostatočne zistenom skutkovom stave. V uznesení uviedol aj to, prečo nie je v praxi dovolacieho súdu námietka nesprávneho vyhodnotenia dôkazov vadou zmätočnosti, a vysvetlil, že táto skutočnosť nezakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Zastáva názor, že pokiaľ dovolací súd poukázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, na tom postupe nie je nič protiprávne alebo nesprávne, keďže postupoval podľa § 451 ods. 2 CSP.

9. Vo vzťahu k námietke nepreskúmania tvrdeného omylu v dovolacom konaní zúčastnená osoba poukazuje na to, že sťažovateľka nebola v priebehu celého súdneho konania schopná uniesť bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno o nejakom omyle. Podľa jej názoru je nepredstaviteľné,

aby mohol dovolací súd v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP skúmať omyl, keď ide primárne o skutkovú otázku, a v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu nemohlo byť posudzované hodnotenie dôkazov, úplnosť skutkových záverov a ani právne posúdenie.

10. Vzhľadom na uvedené zúčastnená osoba navrhuje, aby ústavný súd zamietol ústavnú sťažnosť, keďže rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje žiadne nedostatky a vady, ktoré by predstavovali porušenie ústavného práva sťažovateľky.

III.3. Replika sťažovateľky:

11. Sťažovateľka využila svoje právo vyjadriť sa k vyjadreniu najvyššieho súdu a zúčastnenej osoby vyjadrením, ktorú doručila ústavnému súdu 5. marca 2026. Podľa jej názoru žiadne z týchto vyjadrení neobsahuje dostatočne relevantné skutočnosti, ktoré by akýmkoľvek spôsobom vyvracali alebo spochybňovali správnosť tvrdení namietaných v ústavnej sťažnosti. Opakovane uvádza, že postup a ani rozhodnutie najvyššieho súdu nie je možné považovať za ústavne udržateľné, a v plnom rozsahu sa pridrižiava písomného vyhotovenia ústavnej sťažnosti.

12. Poukazuje na to, že podstatou ústavnej sťažnosti bola námietka o nepreskúmateľnosti rozhodnutí nižších súdov, resp. o absencii odôvodnenia, ktoré by dalo sťažovateľke odpoveď na všetky relevantné právne otázky; napríklad neprihliadnutie na to, či kontraktácia predmetnej úverovej zmluvy prebiehala zákonom predpokladaným spôsobom – či došlo k riadnej oferte a akceptácii návrhu, či zmluva nebola uzatváraná nezrozumiteľne, nejasne, neurčito a či nebola pri jej uzatváraní uvedená do omylu zo strany dodávateľa. V tejto súvislosti namieta porušenie ústavného práva na súdnu ochranu tým, že sa súd prvej inštancie nezaoberal všetkými právnymi otázkami so zásadným vplyvom na posúdenie platnosti úverovej zmluvy, na čo odvolací súd a ani dovolací súd neprihliadli.

13. Osobitne vo vzťahu k dovolaciemu súdu tvrdí, že ten sa stal akýmsi pokračovateľom v nezákonnosti. Podľa jej názoru bolo povinnosťou tohto súdu skúmať, či pri vydávaní rozhodnutia odvolacím súdom nedošlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré by bezdôvodne ignorovalo tieto námietky sťažovateľky (po omyle spotrebiteľa pri uzatváraní úverovej zmluvy). Uzatvára, že napadnuté rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle, jeho odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP, na základe čoho je potrebné rozhodnutie považovať za nepreskúmateľné, nezákonné a ústavne neudržateľné.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením tým, že najvyšší súd sa len povrchno zaoberal jej dovolaním, ktoré bolo odmietnuté bez toho, aby poskytlo sťažovateľke odpoveď na ňou nastolenú dovoláciu argumentáciu o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci a o nesprávnom vyhodnotení dôkazov. Svoju dovoláciu argumentáciu (obsahovo zhodnú so sťažnostnou argumentáciou) vyvstávala na nesprávne posúdenej platnosti zmluvy a na omyle spočívajúcom v nesprávnom uvedení hodnoty RPMN v zmluve.

15. Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu prednesených námietok sťažovateľky v rozsahu a z dôvodov uvedených v ústavnej sťažnosti; svoju pozornosť zamerlal na namietanú vadu ústavnoprávneho rozmeru, ktorú má v tomto prípade zakladať skutočnosť, že všeobecné súdy neposkytli sťažovateľke odpoveď na jej hlavnú argumentáciu spore o vydanie bezdôvodného obohatenia. Ústavný súd preskúmal, či skutočnosti namietané sťažovateľkou v jej ústavnej sťažnosti majú oporu v spise, sú svojou povahou a intenzitou spôsobilé odobriť záver o porušení jej základných práv a následne privodiť kasačný zásah zo strany ústavného súdu.

16. V rámci prvého argumentačného okruhu o nedodržaní mechanizmu kontraktácie pri uzatváraní zmluvy, sledujúc tým vyslovenie neplatnosti uzavretia zmluvy, došlo podľa sťažovateľky k prijatiu návrhu s výhradami a obmedzeniami v rozsahu RPMN, pričom takéto prijatie návrhu na uzavretie zmluvy treba považovať v zmysle § 44 ods. 2 OZ za nový návrh, ktorý nebol druhou stranou – spotrebiteľom – prijatý. Vysvetľuje, že návrh zmluvy v bode 5 podpísaný spotrebiteľom 13. januára 2006 obsahuje okrem iných údajov aj údaj o hodnote RPMN v miere 26,10 %. Dodávateľ tento návrh prijal 16. januára 2006, avšak bez toho, aby ho v bode 6 akceptoval v rozsahu navrhovanej hodnoty RPMN. Uvedený argument sťažovateľka premietla v podanom odvolaní, dovolaní a aj v ústavnej sťažnosti namietajúc, že konajúce súdy sa uvedenými skutočnosťami nijako nezaoberali aj napriek zákonnej povinnosti skúmať všetky skutočnosti majúce podstatný vplyv pre rozhodnutie vo veci.

17. Ústavný súd predmetnú námietku sťažovateľky vyhodnotil ako jej hlavný argument uplatnený počas celého civilného súdneho konania, ktorý potenciálne môže ovplyvniť jeho výsledok. Z tohto dôvodu preskúmal proces civilného súdneho konania a v rámci neho ústavnú súladnosť procesného odmietnutia podaného dovolania.

18. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (bod 21) vyplýva skutkový záver [s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd vo svojom rozsudku (bod 35)], že žiadne dopĺňanie či zmeny návrhu nenastali. Obe súdy zhodne vyhodnotili, že bod 6 zmluvy (doplnený 16. januára 2006) je totožný s bodom 5 zmluvy. Sťažovateľka však svoj argument, že k prijatiu návrhu došlo s výhradami a obmedzeniami, spolu s judikatúrou odvolacích súdov k obdobným úverovým zmluvám uzatváraných žalovaným, zopakovala aj v dovolaní. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení prednostne vyhradil k možnosti prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, čím rozporoval prípustnosť dovolania sťažovateľky podľa § 420 písm. f) CSP. Odpoveď sťažovateľke na dovoláciu argumentáciu tak poskytol v rovine odkazu na jednotlivé body rozhodnutia odvolacieho súdu a následne konštatoval, že nezistil pochybenie v postupe odvolacieho súdu či vád v procese dokazovania, ktoré by znamenali porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.

19. Ústavný súd po preskúmaní veci konštatuje, že všeobecné súdy sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadali so zrozumiteľne prednesenou argumentáciou sťažovateľky spôsobom, ktorý by rámci základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces bolo možné vyhodnotiť ako dostatočný.

20. Z obsahu zapožičaného spisu a zo samotného tlačíva „*žiadost' o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere*“ ústavný súd zistil, že pôvodným žalobcom (spotrebiteľom) bol tento dokument podpísaný 13. januára 2006 a žalovaným (dodávateľom) až 16. januára 2006, a teda jednotlivé prejavy vôle zmluvných strán na podstatných náležitostiach zmluvy boli učinené s časovým odstupom. Ďalej z tohto dokumentu vyplýva, že návrh na uzavretie zmluvy – oferta

(bod 5 „údaje o požadovanom revolvingovom úvere“) – obsahuje výšku požadovaného úveru, splatnosť úveru, výšku poskytnutej čiastky, výšku mesačnej splátky a RPMN po poskytnutí úveru. Žalovaný na uvedené následne reagoval konaním – vyplnením bodu 6 („údaje o schválenom revolvingovom úvere“), ktorý však nie je prípadom absolútneho stotožnenia sa s údajmi pôvodne uvádzanými v bode 5, keďže tam absentuje údaj o RPMN, a teda nie je akceptáciou návrhu na uzavretie zmluvy.

21. Na vznik zmluvy je nevyhnutné, aby boli splnené dva predpoklady vo forme jednostranných právnych úkonov, ktoré keď sa stretnú a vzájomne kryjú prejavy vôle v nich vyjadrené, spôsobia vznik zmluvy. Ak však konsenzus chýba pri podstatných znakoch zmluvy, zmluva nevznikne. Jeden účastník zmluvného vzťahu nemôže tomu druhému účastníkovi jednostranne „vnútiť“ povinnosť alebo právo. Zmluva vznikne bezvýhradným prijatím návrhu. Aby mal navrhovateľ zmluvy istotu, či zmluva vznikla a s akým obsahom, zákon kladie na prijatie návrhu podmienku jeho bezvýhradnosti. Vyvodiť ju možno z § 44 ods. 2 OZ, ktorá transformuje prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny na odmietnutie návrhu a zároveň ho konštituuje na nový návrh (por. aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/218/2017).

22. V okolnostiach danej veci tak vyplynulo, že zmluva bola podpísaná zmluvnými stranami v rôzne dni a zároveň že sa návrh zmluvy odlišuje od jednostranného úkonu veriteľa, a preto absentuje konsenzus pri podstatnej náležitosti zmluvy. Keďže prijatie návrhu, ktoré obsahuje obmedzenia (resp. iné zmeny), je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh, nemožno takýto prejav vôle učinенý dodávateľom považovať za akceptáciu návrhu zmluvy učinенého žiadateľom o úver. Ústavný súd nezistil ani akceptáciu takto učinенého nového návrhu (obsiahnutého v bode 6 zmluvy) pôvodným žalobcom.

23. Keďže údaje o požadovanom revolvingovom úvere (bod 5 žiadosti) sú odlišné od údajov o schválenom revolvingovom úvere (bod 6), vynechajúc hodnotu RPMN, nemožno takúto zmluvu o revolvingovom úvere považovať za riadne a platne uzavretú, keďže nebol naplnený mechanizmus uzatvárania zmlúv podľa § 43 a §44 OZ. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“), účinného v čase uzavretia zmluvy v spojení s § 40 ods. 1 OZ musí mať zmluva o spotrebiteľskom úvere písomnú formu, inak je neplatná. Keďže písomná forma uvedenej zmluvy absentuje, je sťažnostný argument o neplatnosti zmluvy ako právneho úkonu dôvodný.

24. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Súdnu ochranu mal sťažovateľke v tejto súvislosti poskytnúť najvyšší súd, keďže prednesené námietky sťažovateľky bolo možné subsumovať pod § 420 písm. f) CSP. K zdržanlivosti najvyššieho súdu pokiaľ ide o prehodnocovanie skutkových záverov súdov nižších inštancií, je potrebné uviesť, že z podľa judikatúry ústavného súdu [III. ÚS 104/2022 (bod 18), I. ÚS 314/2025 I. ÚS 430/2025] je logická, funkčná a teleologická konzistentnosť hodnotenia dôkazov preskúmateľná aj v dovolacom konaní podľa § 420 písm. f) CSP. V opačnom prípade by skutkové závery ostali nedotknuteľné tak, ako ich uzavrel krajský súd. Právny poriadok práve prostredníctvom posudzovania porušenia práva na spravodlivý proces umožňuje aj dovolaciemu súdu, aby preskúmal, či hodnotenie dôkazov nie je

natol'ko svojvoľné, že dochádza k porušovaniu tohto práva. Strana totiž nemôže byť bez možnosti nápravy vystavená tomu, že z vykonaných dôkazov budú vyvodené neprípustné a nelogické závery. Uvedené nie je pritom v rozpore s § 442 CSP, podľa ktorého je súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Preskúmanie hodnotenia vykonaných dôkazov je totiž preskúmanie procesného postupu súdu. Ústavný súd sa v plnom rozsahu k tejto judikatúre prikláňa, aj pokiaľ ide o použitie v prejednávanej veci.

25. Pokiaľ ide o druhý argumentačný okruh, bolo by vzhľadom na už konštatovanú neplatnosť úverovej zmluvy z dôvodu nedostatku písomnej formy nadbytočné sa meritórne zaoberať námietkou nesprávneho posúdenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti z dôvodu nesprávneho uvedenia RPMN.

25.1. Nad rámec ústavný súd dáva vo vzťahu k prejednávanej veci v rámci súdneho dialógu do pozornosti nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 369/2023 z 12. marca 2025 a osobitne jeho odlišné (resp. doplňujúce) stanovisko, v ktorom sa zaoberal jednak významom RPMN pre spotrebiteľa a jednak následkom jeho nesprávneho určenia podľa zákona č. 258/2001 Z. z.

26. Na základe dosiaľ uvedeného možno konštatovať, že najvyšší súd vôbec nepristúpil k preskúmaniu práva na spravodlivý proces z hľadiska nesprávne (resp. neúplne) zisteného skutkového stavu a nesprávne vyvodeného skutkového záveru z dôkazu (zo zmluvy), z ktorého bol vyvodený opačný záver, ako z neho skutočnosti vyplýval. Zásadu viazanosti skutkovým stavom nemožno interpretovať ako nemožnosť reagovať na zjavný skutkový omyl. Preto napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu v dovolacom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

27. Vychádzajúc z čl. 127 ods. 2 ústavy, vzhľadom na vyhovie sťažnosti v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu ústavný súd uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu). Po vrátení veci na ďalšie konanie bude úlohou najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze [§ 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], opätovne rozhodnúť o dovolaní sťažovateľky, rešpektujúc obsah a zmysel práv, ktorých porušenie bolo ústavným súdom zistené.

V.

K návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia:

28. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou domáhala aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

29. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, keď sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04). Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody

už nie je možné napraviť, a to napríklad zrušením protiústavného rozhodnutia či opatrenia, prípadne uvedením do pôvodného stavu (napr. I. ÚS 15/02, I. ÚS 139/02).

30. V posudzovanom prípade možno konštatované porušenie práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa názoru ústavného súdu v plnej miere kompenzovať zrušením uznesenia najvyššieho súdu a vrátením veci na ďalšie konanie. Ústavný súd preto sťažnosti v časti o zaplatenie finančného zadosťučinenia nevyhovел (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

31. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 1456,37 eur (bod výroku 3 tohto nálezu).

32. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2026 je 396,5 eur a hodnota režijného paušálu je 15,86 eur. Sťažovateľke priznal náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2026 (replika), zvýšenú o daň z pridanej hodnoty vo výške 23 %, keďže právny zástupca sťažovateľky je platiteľom tejto dane, čo predstavuje celkom sumu 1456,37 eur (bod 3 výrokovej časti nálezu).

33. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu